

## § 91 Bekännelseskriter, beslut

Från måndagens överläggning med anledning av Tillsyns- och uppdragsutskottets betänkande TU 2014:9 Bekännelseskriter förelåg följande förslag (§ 50):

- ♦ bifall till utskottets förslag
- ♦ bifall till motion 2014:89 av Axel W Karlsson.

### Utskottet punkt 1

Förslag ställdes

*dels* om bifall till utskottets förslag att avslå motion 2014:89 av Axel W Karlsson,

*dels* om bifall till motion 2014:89,

och förklarade ordföranden att hon fann förslaget om bifall till utskottets förslag med övervägande ja besvarat.

**BESLUT** *Kyrkomötet beslöt* att bifalla utskottets förslag att avslå motion 2014:89 av Axel W Karlsson om tillägg till bekännelsen om det hebreiska folket i Guds planer.

### Utskottet punkt 2

**BESLUT** *Kyrkomötet beslöt* att bifalla utskottets förslag att avslå motion 2014:90 av Axel W Karlsson om att uppta Barmenförklaringen bland Svenska kyrkans bekännelseskriter.

Efter beslutet lämnade Axel W Karlsson ett *särskilt yttrande* med anledning av betänkandet TU 2014:9 Bekännelseskriter.

Enligt min uppfattning är såväl utskottets betänkande som Läronämndens yttrande över min motion 2014:90 om Barmenförklaringens upptagande bland Svenska kyrkans bekännelseskriter så bristfälliga att det inte är möjligt för kyrkomötet att fatta beslut i ärendet.

Av min motion framgår tydligt att intentionen med min motion är att ta hänsyn till två möjliga avvikelser från den väg kyrkan bör vandra.

Stat och kyrka är båda gudomliga stiftelser med olika uppgifter. Samtidigt är båda kallade att samverka med varandra för varje folks och hela världens bästa. Den harmoniska samverkan störs om kyrkans ledning överskrider sin kompetens och vill bestämma i politiska frågor såsom självständig politisk aktör. (Teokratiskt förmynderi, ecklesiokrati). Den störs likaledes om statens företrädare överskrider sin av Gud givna kompetens och vill reglera frågor som det tillkommer den kyrkliga myndigheten att handha. ("Ceasaropapism")

I beredningen har enbart tagits hänsyn till den ena möjligheten, nämligen statens och främmande ideologiers vilja att ingripa i ärenden som är kyrkans ansvar, rätt och skyldighet att besluta om.

Den historiska bakgrundsbeskrivningen i utskottsbetänkandet är ensidig och ofullständig genom att den underlåter att nämna att det 1934 inte bara fanns en debatt om nazismens och antisemitismens inträngande i kyrkan, utan också fanns en debatt om gränserna för kyrkans ställningstagande i rent politiska frågor.

Gränserna för kyrkans rätt och skyldighet att besluta i politiska frågor behandlas också i Barmenförklaringen. I artikel III heter det bl.a. "Vi förkastar den falska läran, att kyrkan får överlåta sitt budskaps gestalt och dess ordningar åt växlingen mellan de i varje tid härskande

världsåskådningsmässiga och politiska övertygelserna och deras godtycke.”

Många idag är oroliga för precis detta: att kyrkans budskap blir präglade av ”härskande världsåskådningsmässiga och politiska övertygelserna”. Denna del av Barmenförklaringen finns inte alls berörd i utskottsbetänkandet och inte heller i Läronämndens yttrande.

Barmenförklaringens artikel V drar gränsen mellan stat och kyrka så, att den erkänner staten som en särskild Guds ordning med särskilda uppgifter och medel. Den vänder sig såväl mot att staten blir en kyrka, som att kyrkan reduceras till ett organ för staten.

I Barmenförklaringens artikel V står det bland annat: ”Vi förkastar den falska läran, att kyrkan kan och skall, utöver sitt särskilda uppdrag, tillägna sig statens egenart, statliga uppgifter och statlig dignitet och därmed själv bli ett statsorgan.”

Ett exempel på sådant kompetensöverskridande från kyrkans sida kan vara utrikespolitiska deklarationer, som är en statlig uppgift. Det fallet, att kyrkan själv överskrider sina gränser och politiseras, har inte alls behandlats i beredningen av min motion.

Att så är fallet är en händelse som ser ut som en tanke, om man tar i betraktande att många, såväl inom Svenska kyrkan som utanför den, i Sverige och i utlandet, menar att Svenska kyrkan är i fara på denna punkt.

Även Barmenförklaringens sjätte artikel är relevant: ”Vi förkastar den falska läran, att kyrkan i mänsklig självhärlighet kan ställa Herrens ord och verk i tjänst hos vilka egenmäktigt valda önskningar, ändamål och planer som helst.”